

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3ECdo/7/2019
Identifikačné číslo spisu:	3811220278
Dátum vydania rozhodnutia:	18.02.2020
Meno a priezvisko:	Mgr. Dušan Čimo
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2020:3811220278.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávnenej EXEDRA s.r.o., so sídlom v Šali, P. Pázmaňa 49/3, zastúpenej splnomocnenkyňou POLAKOVIČ & PARTNERS s.r.o., so sídlom v Bratislave, Výšoká 19, proti povinným 1/ W. O. a 2/ G. O., obom trvale bytom v C., o vymożenie 19.804,59 € s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Prievidza pod sp.zn. 16Er/3836/2011, o dovolaní oprávnenej proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne zo 17. augusta 2016 sp.zn. 5CoE/246/2016, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .
Povinným nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Uznesením zo 14. marca 2016 č.k. 16Er/3836/2011-70 Okresný súd Prievidza (ďalej len „súd prvej inštancie“) zastavil podľa § 57 ods. 1 písm. m/ zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších zmien a doplnení (ďalej len „Exekučný poriadok“) exekúciu vedenú na podklade zmenkového platobného rozkazu.

2. Na odvolanie oprávnenej Krajský súd v Trenčíne (ďalej len „odvolací súd“) uznesením zo 17. augusta 2016 sp.zn. 5CoE/246/2016 uznesenie súdu prvej inštancie označené zhora potvrdil ako vecne správne podľa § 387 ods. 1 a 2 Civilného sporového poriadku (zákona č. 160/2015 Z.z., dnes už i v znení zákonov č. 87/2017 Z.z. a č. 350/2018 Z.z., ďalej len „C.s.p.“).

3. Oprávnená proti takémuto uzneseniu odvolacieho súdu podala dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzovala z § 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p. Podľa jej názoru napádané uznesenie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.) v otázke nesprávnej aplikácie ustanovení § 57 ods. 1 písm. m/ a § 243f ods. 4 Exekučného poriadku na už prebiehajúcu exekúciu vo veci, v ktorej bol podaný návrh na vykonanie exekúcie ešte v roku 2011 na podklade zmenkového platobného rozkazu vydaného v súlade s vtedy platnou právnou úpravou. Namietala, že súd pri posudzovaní naplnenia dôvodov na

zastavenie exekúcie neaplikoval všeobecne záväzné právne predpisy platné a účinné v čase uzatvorenia úverovej zmluvy, vystavenia zmenky, resp. v čase vydania zmenkového platobného rozkazu. Poukázal na stanovisko Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) č. 93 z 20. októbra 2015, v ktorom najvyšší súd uviedol, že „nemožno prijať jednotné stanovisko pre posúdenie nárokov zo zmenky bez toho, aby súd nerešpektoval stav v čase jej vystavenia, to najmä s ohľadom na rešpektovanie princípu právnej istoty a zákazu retroaktivity.“ Navrhla, aby dovolací súd uznesenie odvolacieho súdu spolu s uznesením súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

4. Povinní dovolací návrh nepodali.

5. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 C.s.p.) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 C.s.p.) účastníčka exekučného konania (§ 9a ods. 4 Exekučného poriadku v znení zákona č. 125/2016 Z.z.), v neprospech ktorej boli napádané rozhodnutia (oboch nižších súdov) vydané (§ 424 C.s.p.), a to za podmienky spísania jej dovolania a jej zastúpenia v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 C.s.p.), predovšetkým bez nariadenia pojednávania (§ 443, časť vety pred bodkočiarkou C.s.p.) skúmal, či je dovolanie prípustné. Dospel pritom k záveru, že takým nie je.

6. Najvyšší súd vo viacerých rozhodnutiach vydaných do 30. júna 2016 (viď napríklad veci sp.zn. 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 209/2015, 3 Cdo 308/2016 či 5 Cdo 255/2014) uviedol, že právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je bezpochyby tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v občianskoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011). Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nie je (nesmie byť vnímaný ako) tretia inštancia, v ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu. Tejto mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 C.s.p. proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú vymenované v ustanoveniach §§ 420 a 421 C.s.p.

7. V danom prípade oprávnená vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania z § 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p.

8. Podľa § 421 ods. 1 C.s.p. je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

9. Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 však nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/ C.s.p. (§ 421 ods. 2 C.s.p.); pričom pod písm. a/ je uvedené aj uznesenie o zastavení konania.

10. Z práve odcitovaných ustanovení vyplýva, že prípustnosť dovolania proti uzneseniu o zastavení konania, ktorú dovolateľ vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p., je vylúčená ustanovením § 421 ods. 2 C.s.p. aj u rozhodnutia odvolacieho súdu, ktorým rozhodol o odvolaní proti uzneseniu exekučného súdu o zastavení exekúcie. Uznesenie o zastavení exekúcie sa totiž svojimi účinkami rovná uzneseniu o zastavení konania v sporovom konaní. Zastavenie konania v sporovom konaní má za následok jeho skončenie bez meritórneho rozhodnutia a rovnako tak zastavenie exekúcie má za následok skončenie

exekučného konania bez núteného vymoženía vymáhaného nároku. Pokiaľ Exekučný poriadok používa termín zastavenie exekúcie, ide len o terminologické zvýraznenie exekučnej činnosti (núteného výkonu rozhodnutia), ktorá začína vydaním poverenia súdnemu exekútorovi. V dôsledku toho tento právny predpis výslovne upravuje zastavenie exekučného konania v zásade len do vydania poverenia na vykonanie exekúcie, teda do začatia exekučnej činnosti súdnym exekútorom, a po vydaní poverenia upravuje už len zastavenie exekúcie. To však nič nemení na tom, že zastavenie exekučného konania a zastavenie exekúcie majú tie isté právne účinky a zastavenie exekúcie je analogicky porovnateľné so zastavením konania podľa C.s.p. (ako to ostatne najvyšší súd uzavrel už v uznesení z 27. septembra 2017 sp.zn. 6ECdo 15/2017, uverejnenom v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky ako R 24/2018).

11. Najvyšší súd preto dovolanie oprávnenej odmietol podľa § 447 písm. c/ C.s.p. ako procesne neprípustné. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p. je pritom irelevantné, či dovolaním uvádzaný dôvod prípustnosti dovolania bol alebo nebol naplnený.

12. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C.s.p.).

13. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.